

[Freddy Madsen]

kunne afværges ved, at man i langt højere grad havde offentlighed omkring disse ting.

Derfor var det i og for sig fristende for os at stemme for den af hr. Glistrup foreslåede dagsorden, men den måde, den er udformet på, gør, at vi ikke kan gøre det. Alle de diskussioner, der føres i dette ting, viser, at vi har en diametralt modsat opfattelse af, hvad der er redelighed, også af, hvad der i denne forbindelse er parlamentarisk redelighed. Derfor vil vi ikke kædes sammen med det, som fremskridtspartiet vil lægge i denne dagsorden. Vi synes også, at den er lidt for svag i forhold til den praksis, vi har med hensyn til de bidragydere, som vi har til vores parti. Både når det gælder den månedlige garantifond til Land og Folk, og når det gælder indsamlingerne, offentliggør vi, hvor vi får disse penge fra, og vi kunne godt ønske os, at det var noget, som bredte sig langt mere. Derfor synes vi, at der skal tages helt anderledes kontant på denne sag. Vi mener, at de politiske partier skulle have en pligt til at handle på den måde. Derfor skal jeg tillade mig at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte lovforslag, hvorefter partierne forpligtes til én gang årligt at offentliggøre deres regnskaber.

Tinget går herefter over til næste punkt på dagordenen.«

Det er en helt anderledes kontant måde at tage tingene på, end fremskridtspartiet har gjort, og vi synes, det er den måde, man skal gøre det på.

Dermed må vi også afvise den af hr. Voigt stillede dagsorden, som vi finder er direkte rettet mod fagforeningerne.

Første næstformand (Erlendsson):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.

Bolvig (RV):

Finansministeren og flere ordførere klandrede hr. Glistrup og beskyldte ham for at trække den gamle travet om organisationernes bidrag til politiske partier frem igen. Det vil jeg ikke klandre hr. Glistrup for, idet jeg

mener, det er meget vigtigt, at folketinget gang på gang har opmærksomheden rettet mod dette spørgsmål, som jeg mener er langtrækkende i hele samfundsdebatten og har noget at gøre med, hvem der egentlig er herrer i det danske samfund.

Årsagen skulle ifølge finansministeren være, at fremskridtspartiet ønsker en mistænkeliggørelse af de politiske partier. Jeg håber og tror ikke, at finansministeren vil beskyldte det radikale venstre for at have den slags motiver, og derfor håber jeg også, det gør indtryk på finansministeren, når det radikale venstre mener, at det er meget vigtigt, at vi diskuterer disse spørgsmål.

Når man lytter til ordførerne for en række partier, kan man ikke lade være med at tænke på, at sådan taler de ræve for de gæs. Ministeren sagde – og jeg synes, det er meget farligt – at det er naturligt, at organisationerne søger at få indflydelse. Ja, det er ganske naturligt, at organisationerne ønsker at få det, men det har de jo også i stigende omfang, og er man det mindste i tvivl om, at organisationerne har stigende indflydelse, kan man se på hele debatten her i Danmark i de sidste uger, og så kan ingen vel være i tvivl om det. Jeg mener, at organisationernes indflydelse er blevet af et sådant omfang, at det kan være en fare for vores normale demokratiske folkestyre.

Når man som nyt medlem kommer herind i folketinget – jeg har haft den ære at være medlem af dette ting i godt 2 år – er man forbløffet over at se, hvilken enorm indflydelse de forskellige interesseorganisationer har her inden for Christiansborgs tykke mure. Hvis man forestiller sig, at organisationernes interesser kun drejer sig om indflydelse i den almindelige samfundsdebat, og at organisationerne naturligvis kommer herind i udvalgsværelserne for at give deres råd og vejledning, tror man fejl. Interesseorganisationerne i bred almindelighed får varetaget deres interesser i en lang, lang række kontorer, udvalg, komiteer og private samtaler her på Christiansborg.

Vi lever i et kompliceret samfund, hvor vi alle sammen er meget afhængige af hinanden, og derfor er det ganske naturligt, at folk organiserer sig. Men organisationerne skal være folkestyrets tjenere og ikke folkestyrets herrer, og man har en gang imellem en for-